

Reflekterende artikel: Corona

Af Magnus Schultz Rasmussen

På overstående billede ses et lager. Lageret ligger lige i udkanten af Horsens. Her har jeg under denne Corona-tid brugt en del timer - både tirsdag og onsdag fra 15:30 og nogle gange helt frem til midnat. Jeg fik her et job i starten af marts. Dette lager står for at levere alt, hvad der skal bruges på alle hospitaler i hele Region Midtjylland. Mit job her er at pakke vogne, som bliver sat på lastbiler, der kører ud til diverse sygehuse. Det er alt, hvad sygehusene skal bruge, der skal på disse lastbiler; både medicin, saftvand og håndsprit. Meget håndsprit.

Selvom man under en sådan pandemi kunne forestille sig, at et lager, der leverer varer til sygehuse ville få mere at lave, er dette ikke tilfældet. Man har nemlig valgt at lægge sit primære fokus på hospitalerne på Coronaen. Det giver jo også god mening. Man vælger at udskyde alle ikke-akutte operationer og indlæggelser. Men er dette overhovedet holdbart i længden? Selvom det ikke er akut at få opereret sit dårlige knæ, er det vel stadig nødvendigt. Man hører også historier om læger, der ikke har haft noget at lave, fordi de efter regeringens forespørgsler har udskudt ikke-akutte operationer. Det virker også lidt som spild af ressourcer. Men er det egentlig ikke også det rigtige at gøre?

Vi er lige nu i en ekstraordinær tid. Ikke som en positiv ting, men som i, at dette er en desperat, anderledes og svær tid. Det er en tid, der kan være svær for os alle. Eller rettere sagt, den ER svær

for os alle. Vi har alle skulle tænke os om og gøre nogle ting anderledes. Det har jeg i hvert fald og det har du uden tvivl også. Jeg er selv vant til ofte at se mine bedsteforældre. Men af hensyn til deres sundhed og velvære har jeg været nødt til at se dem på andre måder. I stedet for at sidde overfor hinanden, har vi siddet på, hver vores side af en terrasse og snakket, med flere meters afstand. Det har været underligt. Men er det egentlig ikke også det rigtige at gøre?

Vi er også tvunget til at sidde indendørs på værelser og modtage elektronisk undervisning. Her kan man sidde og kigge ud ad vinduet. Det har de seneste par uger været godt vejr. Det er da dejligt. Men det kan også virke lidt demotiverende. Mens jeg sidder og skriver det her, kan jeg kigge ud på det gode vejr og tænke lidt over, at jeg måske hellere ville sidde og drikke en kold øl med mine venner, i solen. Men sådanne ting er bare ikke helt muligt i øjeblikket. Trist, men nødvendigt.

William Shakespeare sagde engang: "Desperate times breeds desperate measures." Dette må man i den grad sige er gældende nu. Mere gældende har dette ikke været i lang tid. Vi som enkelte mennesker har været nødt til at give afkald på mange ting. For mange, der i blandt mig selv (og alle andre studerende), har dette betydet en stor ændring i hverdagen. Den sædvanlige og trygge hverdag er ikke længere til stede. Vi har været tvunget til at omstille os og gøre tingene på nye måder. Det er dog ikke alle disse nye måder, der fungerer lige godt. Vi må dog få det bedste ud af, hvad vi har, og gå på kompromis. Det tror jeg i denne tid er et nøgleord, kompromis. I denne tid er det ikke muligt at gøre alt, man kunne tænke sig og man er netop nødt til at gå på kompromis med mange ting. Men er det egentlig ikke også det rigtige at gøre?

Vi er i denne tid nødt til at tage ekstra stort hensyn til hinanden. Vi er konstant tvunget til at tænke os om. Alt hvad vi gør nu, kan have konsekvenser. Det faktum, at symptomer først kommer omkring 14 dage efter, man er smittet, er skræmmende. Vi kan på intet tidspunkt vide os sikre. Alle skal tage deres forholdsregler og ofre ting, man måske gerne vil. Det nytter ikke, at det er få mennesker, der gør tingene anderledes. Det skal vi vel alle. Vi er tvunget til at være ansvarlige og tænke ud over egen næsetip. Medmenneskelighed, ansvarlighed og omtanke er endnu flere nøgleord i denne tid. Vi må alle gøre, hvad vi kan. Om det så er at blive hjemme og undvære en fest eller 5.